

PROSTOR

březen / duben 2012



Máme radost z úspěchů našich žáků i jejich učitelů

Krajská kola národní soutěže ZUŠ v Karlových Varech, v Sokolově a v Mariánských Lázních znamenaly pro naši Základní uměleckou školu několik velice výrazných úspěchů.

Karlovy Vary, dechové nástroje:

zobcová flétna:

Anna Kučerová (1. místo) a **Markéta Brisudová** (2. místo). Obě jsou žákyněmi paní učitelky Zdeňky Horské.

klarinet:

Vojtěch Müller, 1. místo, žák p. učitele Lukáše Böhma.

Sokolov, dechové nástroje:

trubka:

Ondřej Kolář (1. místo), **Vladimír Kolář** (2. místo). Oba bratři jsou žáky pana učitele Jana Kováře.

Úvodník

Jaro opět dorazilo...

Sotva jsme vyhodili vánoční stromek, už barvíme velikonoční vajíčka. Než se člověk stačí rozkoukat, hromady sněhu jsou pryč, mraky šediváci jakbysmet. Sluníčko se po dlouhé zimě zase osměluje a svým svitem zalévá krajinu. Jaro konečně dorazilo! Příroda se probouzí—sněženky vystrkují směle své bílé hlavičky, tráva se začíná zelenat. Ale nezůstává jenom u rostlin...

Tuhle v pondělí za mnou přišla kamarádka. Oči červený, u nosu nudle a že se jí ztratil králík. Nechala ho prý chvíli proběhnout na trávníku za barákem a najednou kouká, králík nikde.

„Co s ním teď bude??? Co když se mu něco stalo? Co si ten ňunínek můj sám počne?“

Povídám: „No, nejspíš počne pár králíčat, když je teď to jaro. A už proboha nebřeč, vždyť on se má určitě dobře.“

Můj pokus o povzbuzení se bohužel minul s úspěchem. Prý jestli příchod jara znamená odchod domácích mazlíčků, to ať jí to jaro třeba vleze na záda.



Vietnamský lunární nový rok

Letošní rok 2012 je ve znamení draka. Dne 21. ledna v šest hodin ráno začíná vietnamský Silvestr. Já s mou mamkou jsme byly v chebském buddhistickém chrámu. Sešlo se tam velké množství známých lidí a byl tam také moc milý pán. Maminka mi řekla, že je to mnich. Mnich a my všichni s ním jsme se modlili u Buddhy a přáli jsme si vzájemně do nového roku štěstí a zdraví. Zajímavé také bylo, že každý, dospělí i děti, dostali dárek.

Byl to krásný večer a kdykoliv jsem se na někoho podívala, tak měl veselou tvář. Nakonec jsme si všichni zazpívali do nového roku a do přicházejícího jarního období. Moje maminka také zpívala moc pěkně o novém roku a mně se to líbilo.

V tento den také moji rodiče volali do Vietnamu, aby popřáli štěstí svým rodičům a sourozencům. Také můj starší bratr, který studuje v Americe, nám volal a přál nám. To byl krásný večer a já věřím, že v tomto roce budeme všichni šťastní, spokojeni a veselí, jako byl ten náš vietnamský Silvestr 21. ledna. Na tenhle den nikdy nezapomenu.

Pavlinka

Návštěva tety

O prázdninách jsem byla s babičkou u tety v Pardubicích. Jely jsme spolu vlakem brzy ráno, aby pro nás mohla teta přijet na nádraží. Teta má dva syny Vítka a Honzika, oba hrozně zlobí!

Hned po příjezdu jsme šli s tetou do divadla na hru LIMONÁDOVÝ JOE, bylo to moc hezké. První den jsme byli všichni na výstavě společenských šatů, to bylo něco pro mě!

Ten vlak, který nás měl odvést domů, měl tři hodiny zpoždění, naštěstí jel brzy další. Když jsme dojely do Prahy zjistily jsme, že ten zpožděný vlak vůbec nejel. Zbytek cesty proběhl bez problémů a příští rok pojedeme určitě znovu!

Markéta K.

Utržená kotva

O letošních jarních prázdninách jsem byla s rodiči lyžovat v Kašperských Horách. Cesta tam byla docela hrozná, bylo mi špatně a chtělo se mi strašně na záchod.

Když jsme dojeli na místo, byla už tma a já měla hrozný hlad. Nakonec jsme všichni únavou usnuli.

Hned první den ráno jsme se vypravili na sjezdovku, vyzkoušet moje nové lyže. To se mi už líbilo.

Takhle se to opakovalo další tři dny, až do osudného okamžiku, kdy se s mými rodiči utrhla kotva a oni se vyváleli ve sněhu. Vybuchla jsem smíchy a za to se mnou mamka celý den nepromluvíla.

Dovolená hrozně rychle utekla a těším se až sem zase pojedeme!

Markéta K.

Moje skvělé prázdniny

Letos jsme s tatškou a bráchou byli v italských Alpách na hoře Crone Platz, já jsem jezdila na snowboardu, brácha taky a táta zase na lyžích. Hodně mě to tam bavilo, protože tam bylo velké množství sjezdovek a lanovek, prostě super...

Ubytovali jsme se v takovém čtyřhvězdičkovém horském hotelu s dvěma koupelnami a kuchyňkou. (Byl to moderní hotel a pokoj, takže se mi to tam moc líbilo).

V ceně hotelu byla polopenze, sauna, vířivka, stolní tenis a lyžárna.

Jo, a při tom stolním tenisu (ne na sjezdovce) si můj brácha málem zlomil nohu... hi,hi, hi...

Moc se těším, až zase pojedeme do Alp...

Julie H.

Příběhy napsané na vylosovaná slova...

Pěkný obrázek, dlouhá sukně, jedovatý had

„Babí, babí, koukej!“ volá malý Honzík. „To je ale pěkný obrázek!“ Babička se obrátila a podívala se směrem, kterým klouček ukazoval. „No vida, ten zrovna znám. Také se mi moc líbí,“ usmála se.

„Podívej na ty paní, babi. Proč mají všechny douhé sukně a dlouhé rukávy, když svítí sluníčko? A proč ti pánové mají na sobě obleky a lakýrky?“ Otázky nebraly konce. „Pročpak jsou všichni tak narovnaní, jakoby spolkli pravítko? Jéje!“

Babička se smutně pousmála a zrak se jí zastřel. „Víš, Honzíku, dřív byli lidé docela jinačí nežli dneska. Děvčata byla mladými dámami a kluci mladými pány. Sukně pod kolena už byla nestydatá, ne jako teď! Podívej, třeba támhleta slečna by s krátkou sukní vůbec ven na ulici nesměla.“

Honzík se zájmem poslouchal a přitom se pozorně díval na starý obraz. „Ale nejen oblečení bylo tehdy jiné, Honzíku. Co se nejvíc změnilo, je chování mladých lidí. Tenkrát k sobě byli lidé slušnější, ohleduplnější, ke starším se mluvilo s respektem. Teď, když občas poprosím Mílu, aby mi pomohla s počítačem, tak je na mě jako jedovatý had.“

Hoá Mi

Plačící miminko, sladká šlehačka, stěhovavý pták

Jednoho krásného slunečního dne si vyšla maminka se svou dceruškou ven. Holčička byla kouzelné tříměsíční plačící miminko. Maminka postavila kočárek u cukrárny, sedla si ke stolečku venku a objednala si zmrzlinu, na které byla sladká šlehačka. O několik minut později se na chodníku usadil černý kos. A maminka povídá do kočárku své dcerušce: „Zlatíčko, jednou se ve škole budeš učit, že kos je stěhovavý pták...“ A miminko přestalo plakat, sledovalo maminku a usmívalo se.

Petra H.

Hrozná příšera, lstivá liška, zdvořilý chlapec, staré nádraží, roztrhané džíny

Jmenuji se Jana, je mi 11 let a bydlím nedaleko starého nádraží v Praze. Jednou ráno jsem se probudila, vůbec jsem netušila, kolik je hodin. Shodila jsem ze sebe knížku Lstivá liška, kterou mimochodem čtu už půl roku a ne a ne ji dočíst... No co, pořád jsme měli nějaký povinný četby, třeba v pátek jsem konečně dočetla poslední kapitolu knížky Zdvořilý chlapec. Všichni jsme se vzájemně ve třídě shodli, že je to pěkná blbost ale třídní si stojí za svým!!!

No, měla bych už asi vstát, ale jak to, že mě můj budík nevzbudil? Jo, abych nezapomněla dodat, dneska je neděle a já nepospíchám do školy,

ale proto, že dnes v osm hodin přijede moje teta z USA, z New Yorku. Já se na ni moc těším!

Nevěřicně zírám: Jéžíš, ono už je za deset minut osm!!! Honem, honem... byl to fofr. Ani jsem moc neupravovala u zrcadla, protože čas vážně hrozně rychle letěl. Jejda, už je za pět osm, vybíhám ven i když vypadám jako velká příšera, ale musím letět. Přišla jsem přesně v osm, zrovna když vlak vjížděl do stanice. Teta vystoupila a byla přesně taková, jakou jsem si ji pomaťovala. Na sobě měla a typický americký ohoz: roztrhané džíny, volné triko s potiskem a v ruce držela hamburger.

Teta byla tady, a já to stihla.

Jana P.

Prázdniny, výlet, pytel, řezník, kuchařka

Jednou o prázdninách, když jsme jeli s tátou na výlet do Krkonoš. Před touhle cestou mi můj starší brácha (ten tam s námi nebyl, protože byl v Řecku, a navíc si v té době ještě zlomil nohu) dal pytel, do kterého mu mám dávat různý kameny atd..

Když jsme přijeli na místo, tak jsme se ubytovali a šli jsme k hned řezníkovi, aby nám dal nějaký maso. Taky salámy, abychom si mohli dělat na naše výpravy dobré svačiny.

Druhý den jsme se vydali na Sněžku. Cestou jsem nasbírala bráchovi nějaký kameny a vložila je do toho pytle, který mi dal.

Nahoře jsme zašli do restaurace na oběd. Jídlo bylo moc dobré, a tak jsme nahlédli do kuchyně a pochválili paní kuchařku. Byla milá a měla krásně položený hlas. Pěkně se nám s ní povídalo.

Když jsme přijeli domů, brácha už na mě čekal, dala jsem mu kameny a pozdravila mamku.

A tak na tenhle zážitek, s tatškou rádi pořád vzpomínáme.

Julie H.

Štěně, voda, slunce, skvělé a kamarádka

Ahoj, jsem Julie.

před týdnem jsem dostala moc hodný štěně, a to má nádherně hněd'oučký očička.

Kámoška mi nedávno řekla, že byla o těch bombasticky skvělých letních prázdninách, který byly fakticky tentokrát dlouhý a velmi slunečný, u moře a že prej tam byla ta voda strašlivě studená, dělaly se na ní velikánský vlny, ale naštěstí byla čistá, takže jsme se v ní koupali.

Mám tu kamarádku moc ráda, je hodná, a když jsem zrovna v nějaký v nouzi, tak mi pomůže. Taky hodně píše, takže je kromě toho psavá a má mě jistě taky ráda.

Tak, to je asi vše, co bych vám mohla o těch vylosovaných slovech mohla napsat.

Vaše Julča.....♥

Máme radost z úspěchů našich žáků i jejich učitelů

Pokračování

Sokolov, dechové nástroje:

baryton:

Petr Břeň, 1. místo s postupem

tuba:

Pavel Břeň, 1. místo s postupem, absolutní vítěz
Bratři Petr a Pavel Břeňovi jsou žáky zástupce ředitele Bohumila Polívky.

Mariánské Lázně, lidová hudba:

Lidový soubor ve složení:

Andrea Vašíčková, Josefina Duchková, Tomáš Hůf, Vojtěch Müller, Vojtěch Preis
získal 3. místo. Soubor vede pan učitel Robert Říšský.

Rozhovory s úspěšnými žáky

(připravili a vedli redaktori časopisu Prostor:

*Markéta Kremová, Jana Pěčová, Filip Skribek (fotografie),
Denisa Pilařová, Petra Hůlková)*

Pavel Břeň, 16 let

Z krajského kola si odnesl za hru na tubu ve své kategorii titul absolutní vítěz a postup do celostátního kola. Je žákem zástupce ředitele Bohumila Polívky. Začínal na zobcovou flétnu, později na baryton, vyzkoušel i basketbal. Teď se ale věnuje hlavně tubě. Na ZUŠ začal docházet ještě jako předškolák, nyní studuje na chebském gymnáziu. Také hraje



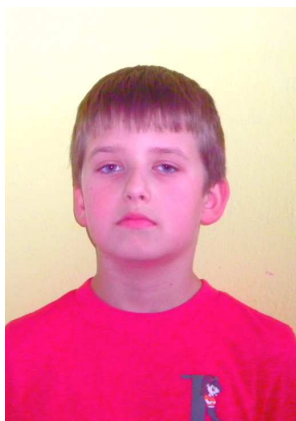
v Mládežnickém dechovém orchestru v Chebu, který vede Jiří Smitek. Jako maturitní obor si chce zvolit biologii a geografii, což trochu vypovídá o tom, kterým směrem se odvíjejí jeho největší zájmy. Hudbu bere jenom jako velkou zálibu, možná – vyjádřil své přání - by chtěl mít jednu kapelu a věnovat se amatérskému muzicírování. „Rozhodně bych se ale hudbou jako takovou žít nechťel...“, říká. Jinak má zatím o své budoucnosti jenom mlhavé představy. Kromě hudby patří mezi jeho koníčky sport – florbal. Ve filmu a literatuře dává přednost sci-fi, ale rád čte také „foglarovky“. Na otázku redaktorek Prostoru, co si myslí o zneužívání alkoholu a drog mladými lidmi, odpověděl: „Já nevím, nestýkám se s nimi. Mezi těmi, se kterými se znám a stýkám, nikdo takový není.“



Vojtěch Müller, 15 let

Je žákem kvinty chebského gymnázia. Jeho hlavním nástrojem je klarinet, je ve třídě učitele Lukáše Böhma a ve hře na tento nástroj získal v krajském kole národní soutěže ZUŠ 1. místo! Zároveň také hraje čtvrtým rokem na dudy. Hudbu, přesto že je v tomto směru úspěšný, bere ale jenom jako ohromnou zálibu a je pouze jenom jeho koníčkem. V současné

době, jak nám přiznal, ho více vábí studium elektrotechnického směru nebo počítače. O konzervatoři nepřemýšlí. „Možná, ale to je ještě hudba poměrně daleké budoucnosti, bych zvažil kombinované studium hudby při vysoké škole,“ řekl ještě.

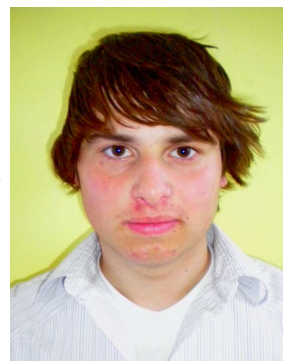


Petr Břeň, 10 let

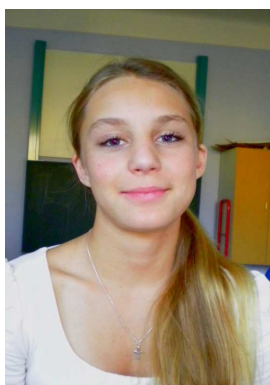
Petr hraje na baryton u zástupce ředitele Bohumila Polívky a jeho nejoblíbenější předmět ve škole je výtvarná výchova, kde rád kreslí obrázky podle své fantazie. Rád čte knihy, zejména Harryho Pottera. Jeho oblíbeným filmem jsou Šmoulové. Má staršího bratra Pavla, který se stal vítězem krajského kola a postupuje do celostátního. Při této představě se musím usmát: Také Petr totiž postupuje do celostátního kola... Bráškové se vyznamenali, oba!

Tomáš Hůf, 14 let

Tomova neoblíbenější barva je tyrkysová, ze zvířat má nejraději psy. Má rád léto a výlety s rodinou. Raději chodí ven než vysedávat u počítače... O své kariéře do budoucna přemýšlí. Chtěl by být podnikatelem, přeje si mít jednu velkou vilu, do které by se časem vsadil (se svou rodinou, pochopitelně...) Mezi jeho koníčky patří pořádně se zapotit v posilovně... Mužský vzor nikdy neměl, je rád sám sebou. Pohled na dnešní mládež (alkohol, drogy, cigarety)? Tvrdí že je to zbytečné a k ničemu. Z popových zpěvaček má nejraději Britney Spears, která ho okouzluje svým vzhledem i hlasem, rád poslouchá Rap a Hip Hop.



Jinak hraje- prý docela nerad- na kontrabas. Na tento nástroj hrál v krajském kole soutěže lidové hudby, kde spolu s Vojtou Praissem, Vojtou Müllerem, Andreou Vašíčkovou a Josefínou Duchkovou obsadili 3. místo.



Josefina Duchková, 13 let

Josefina dojíždí ze Žirovic do ZUŠ Františkovy Lázně a na 1. ZŠ do Chebu. V krajském kole se spolu s dalšími členy skupiny (viz výše) umístila na 3. místě. Hraje na akordeon, je žákyní zást. řed. Bohumila Polívky, u kterého se učí už šestým rokem. Kromě hudby ráda sportuje.

Z filmů se nejraději dívá na Paranormal aktivitu.

Josefina ještě doplnila, že má dva sourozence: sestru Helenu, které je 16 let a bratra Jiřího, který je jejím dvojčetem.

Chtěla by se jednou stát zdravotní sestřičkou.

Doma má potkana Eddieho a jejím oblíbeným jídlem je „knoči“.

*Kdyby tě pozval kluk na rande, kam bys chtěla, aby tě pozval? “
Určitě do kavárny.“*



Anna Kučerová, 8 let

V krajské soutěži ve hře na zobcovou flétnu ve své kategorii získala 1. místo. Je ze třídy paní učitelky Zdeňky Horské. Aniče, která bydlí v Hazlově a která už v minulém roce slavila úspěchy, jsme položili otázky týkající se jejích zálib:

Které zvíře máš nejraději? Kočku.

Jaká je tvoje nejlepší kamarádka? Rozárka.

Který předmět máš ve škole nejradši? Tělocvik

Můžeš prozradit oblíbený film nebo televizní pořad?

Ordinace v růžové zahradě.

Které roční období máš ráda? Léto.

Máš nějakou oblíbenou sportovní disciplínu? Běh.

Baví tě flétna? Ano.

Oblíbenou barvou je fialová, oblíbené jídlo špagety, oblíbené činnosti: četba a jízda na kole.

Čím chceš být až budeš velká? Květinářkou.

Vladimír Kolář, 11 let

Pochází také z Hazlova.

Do ZUŠ chodí spolu s ním i jeho mladší teprve 8 letý bráška Ondřej, který ve své kategorii skončil ve hře na trubku v krajské soutěži na 1. místě. Protože v době, kdy jsme dělali rozhovory, byl zrovna v ozdravovně, přinesl starší Vladimír alespoň jeho fotku... Bráška prý je velký talent, hrát ho hodně baví.



Talentovaný je ale také Vladimír, který ve své kategorii získal pěkné 2. místo.

Tady je něco o jeho zálibách:

Který předmět ve škole máš nejradši? Tělocvik.

Který sport máš rád? Sportovní rybaření.

Jaký pořad v televizi nebo film se ti líbí? Američan

Chopper.

Baví tě hrát na trubku? Někdy.

Čím chceš být až budeš velký? Rybářem.



Osmilý Ondřej Kolář za svou hru na trubku si vysloužil prvenství... Určitě bude ještě hodně příležitostí, s ním udělat rozhovor pro noviny. Je stejně jako jeho bratr velmi šikovný.



Markéta Brisudová,

6 let

Stejně jako Anička (na snímku vlevo) i ona hraje na zobcovou flétnu u paní učitelky Zdeňky Horské, v krajském kole byla druhá. Je z Františkových Lázní, a je v této „galerii“ nejmladší. Přesto jsme jí také podrobili křížové palbě otázek, které bravurně zodpověděla:

Které zvíře máš nejraději? Kočku.

Jak se jmenuje tvoje nejlepší kamarádka? Lucka.

Který je tvůj nejoblíbenější předmět? Matematika.

Můžeš říci, jaký film nebo pořad se ti nejvíce ze všeho líbí? Hannah Montana.

Markéta má ráda filaovou barvu, pochutná si nejvíce na bramborové kaši a mezi její končíky patří lyže a...

Děláš nějaký sport? Který ti nejvíce vyhovuje? Aerobik.

Které roční období máš ráda? Léto.

Baví tě hrát na flétnu? Ano, baví.

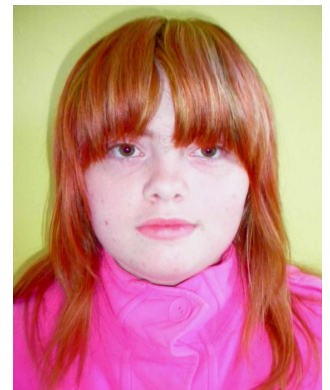
Čím chceš být až budeš velká? Učitelkou ve školce.

Adriana Vašíčková,

15 let

Pochází z Hazlova, kde také letos končí základní školu. Na ZUŠ Františkovy Lázně se čtvrtým rokem učí hře na příčnou flétnu ve třídě p. uč. Světlany Halasové.

Po prázdninách půjde studovat Střední odbornou školu užitkového designu, obor ekonomika podnikání a cestovní ruch. Tuhle školu si zvolila proto, že jí velice baví jazyky a tady bude studovat hned tři: angličtinu, němčinu, později přibude ruština. Ještě nikdy nevystupovala v žádné soutěži, třetí místo v krajském kole národní soutěže ZUŠ lidové hudby, získala spolu s dalšími (Josefínou Duchkovou - harmonika, Vojtěchem Preisem - housle, Tomáše Hůfem, kontrabas a Vojtěchem Müllerem - dudy) v souboru vedeném panem učitelem Robertem Říšským. Vystoupení bylo její první veřejnou „premiérou“. A hudba? Více to bylo přání její babičky, která má vztah k umění a také jí přivedla k psaní). Rodiče jí podporují, ale muzikální nijak zvlášť nejsou. Ona sama více fandí rocku. Adriana velmi ráda čte (sci-fi, dobrodružné, psychologické), baví jí sloh, ale má ráda i sporty: florbal, fotbal – a ráda sleduje hokej. P. S. Adriana se stala po tomto rozhovoru členkou redakčního týmu našeho časopisu Prostor!



ZUŠ Františkovy Lázně má nové webové stránky, kde můžete najít všechno, co vás o této škole, jejích učitelích stejně jako i o žácích, včetně jejich výsledků může zajímat. Chcete-li více podrobností, stačí zajít na adresu:
www.zusfrantiskovylazne.cz



Už je tady jaro...

Jarní tání

V daleké zemi, uprostřed hor, probouzí se zvířátka, rodí se nová mláďátka.

Všechno skotačí ba i dovádí, protože ví, že jaro přichází. Všichni skotačí, mezi nimi smích se tlačí.

Také medvědi už vylézají. Ryby v řece, ryby chytat chtějí.

Pozorují oblohu s mráčky, mezi nimiž už vysoko létají ptáčci zpěváčky.

Ptáčci létají pod mráčky, a z výšky sledují sedmikrásky.

Všichni jaro vítají, s otevřenou náručí.

Hvězdy pozorovali každou noc, když celé údolí, snilo o příchodu jarního tání... Teď už se chýlí ke konci zimní noc, a je tu ten vytoužený čas...

Příroda neví co je to nuda, když jaro přichází, tak nuda odchází.

Také lidské maminky myjí svoje miláčky, a těm se z toho dělají nad hlavičkami pěnové mráčky.

Miminka se šklebí a breptají, a pak mamince po obědku na ramínku říhají.

Nikdo z nich ani neví, že zvířátka v údolí existují. Ta si z toho ale nic nedělají, a všichni si jenom dlouze a neúnavně užívají.

Už se těší na léto, kdy budou celé dny jen dovádět a hrát bavendo.

Petra Hůlková

Česká pošta vypsalala soutěž pro děti na téma: Napište dopis oblíbenému sportovci... Z našich redaktorů se toho ujal pouze Filip (sport je mu blízký). Dopis jsme odeslali. Zde je v poněkud zkráceném znění:

Ahoj Jaromíre Jágre,

jsem rád, že ti můžu napsat dopis, protože to dělám poprvé. Jsem Filip Skribek, je mi 9 let, bydlím ve Františkových Lázních, v ulici Vančurova 6. Za barákem máme hřiště a před ním je malé parkoviště. Bydlíme v přízemí.

Mohl bych se tě zeptat kde, jak, a proč bydlíš tam, kde bydlíš?

Taky mám ještě otázky, na které neznám odpověď. Napadlo tě někdy, co je za nebem? A taky co je ještě za tím nebem? Víš, je to takový zvláštní...

A teď něco o mně. Jeden den chodím do LDO a ještě hraju na keyboard, druhý den se učím na bicí a pak jdu na kapelu. Potom je čtvrtek. To mám první hodinu na bicích, potom klavír, a potom ŽURNALISTIKU!!!!!!!!!!!! Asi se divíš, že jsem to napsal velkým písmem a se třiceti dvěma vykřičníky (*počet vykřičníků byl redakčně mírně krácen.*), ale udělal jsem to schválně. Proč? No, přece protože tenhle dopis, kterej ti píšu, píšu tady na žurnalistice. Takhle před tebou, víš, jak to myslím, bych chtěl poděkovat panu učiteli Finkovi, panu učiteli Hrinkovi, paní učitelce Rymešové, paní učitelce Markové, kteří učí na ZUŠ Františkovy Lázně a nakonec paní učitelce Komorousové a paní učitelce Kučerové z naší základní školy.

Ještě bych ti ale rád řekl, co pro mě vlastně znamenají olympijské hry. Olympijské hry pro mě prostě a jednoduše znamenají ŽIVOT. Vzhledem k tomu, že jste vyhráli hokejový turnaj po druhé světové válce, tak ti hodně fandím. Protože kdyby nebylo olympijských her, tak by snad druhá světová válka nikdy nepřestala a já bych vůbec neexistoval. A proto pro mě olympijské hry znamenají život.

Doufám, že tě můj dlouhý dopis na dlouho pobavil a rád bych se s tebou setkal osobně a udělal s tebou rozhovor pro náš časopis. Přitom bych ti řekl, že si tě vážím a že Olympijské hry pro mě prostě a jednoduše znamenají život.

Hezký rok a i ten další Ti přeje Filip Skribek

Zážitek z Vietnamu

V prosinci jsem měla možnost strávit svátky ve Vietnamu. Byla tam velká zima, ale vůbec nepršelo, bylo sucho. Hodně jsme po Vietnamu cestovali, hlavně taxíkem. Největší událost byla návštěva dědečka a babičky, kteří slavili 45. výročí své svatby. Na tuhle oslavu přišla hodně lidí a byla velká zábava. Můj dědeček a babička jsou velice milí a hodní. Ve Vietnamu jsem zažila i jiné svatby a oslavy, své sestřenky. Ta slavila tři roky. Ve Vietnamu jsme taky byli v kině, viděla jsem film Alvin a Chipmunkové 3.

Pavlinka

Paní učitelka výtvarného oboru naší ZUŠ Simona Janků v křížové palbě otázek redaktorek Prostoru



Simona Janků, učitelka výtvarného oboru při práci se žáky.

Celostátní přehlídka výtvarných oborů se koná jednou za tři roky – v uplynulém roce vyvrcholilo pomyslné klání, ve kterém se představovaly nejlepší vybrané práce a projekty žáků výtvarných oborů Základních uměleckých škol z celé republiky v moravském Šternberku. A Františkolázeňští si na této přehlídce nevedli vůbec špatně – ve Šternberku se prezentovaly a v silné konkurenci sklidily zasloužený ohlas dva společné výtvarné projekty vypracované žáky školy pod vedením učitelky Simony Janků: konkrétně to byly BENÁTSKÉ MASKY a tři řady z cyklu VESMÍR. Velmi dobře si počínali také žáci ze třídy učitele Jana Branžovského – jejich sochy z cyklu MUZIKANTI rovněž postupovaly – jen se už nedostaly do konečného cíle – na výstavu ve Šternberku. Nicméně tyto sochy zdobí nejen okolí školy ve Františkových Lázních, ale objevily se například na FIJO v ulicích Chebu.

Koncem loňského školního roku jsme se pochlubili celou škálou žáků, kteří město i školu úspěšně reprezentovali v hudebních soutěžích – klavírem počínaje, přes kytary a dechové nástroje až k houslím. Mladé výtvarníky jsme tak trochu opomenuli...

„Nemyslím si to,“ řekla k tomu učitelka Simona Janků, kterou jsme s redakcí školního časopisu Prostor zastihli při hodině v její třídě, respektive pěkném ateliéru vybudovaném na půdě budovy. „Na rozdíl od hudebních nástrojů, kde se každý žák představuje sám za sebe, tady šlo o kolektivní práce, které navíc vznikaly v průběhu tří let, a vystřídaly se na nich řady dětí. Zvolí se téma, a pak už jej každý zvláště a všichni společně rozvíjíme, vylepšujeme, zdokonalujeme, doplňujeme a dotváříme.“ prozradila ještě sympatická mladá učitelka.

Nechaly jsme zatím redaktorky školního časopisu Markétu Kremovou a Janu Pěčovou, aby od ní „vyloudily“ nějaké další osobnější informace (následuje) a požádali jsme tři dívenky, která nás dosud zvědavě sledovaly také o kratičké představení a rozhovor. Veronika Andrllová (10), Petra Lidáková (9) a Dominika Danková (9) patří k těm, které se na projektu podílely a také, které se zapojují do dalších, které se rozbíhají.

V Benátských maskách konkrétně, jak se svěřily, vyráběly čepice z drátů.

Dominika se trochu ostýchala (ne že by neměla co říci nebo se neuměla vyjádřit, jen prostě byla v danou chvíli málomluvnější), ale její kamarádky ji povzbuzovaly a pomáhaly... stejně tak, v takovém milém kamarádském ovzduší, v jakém se rodilo

tohle povídání, jistě vznikají i pozoruhodné výtvarné práce. Dominika s Verunkou chodí do ZUŠ od svých čtyř let, Petra začala v první třídě. Nejprve navštěvovaly všechny obory, postupně se u nich začal krystalizovat zájem o VO. Nejdále to má **Veronika**. Bydlí ve Starém Hrozňatově a rodiče ji do zdejší ZUŠ vozí autem. Říká: „Já chodila na všechno od začátku, až do druhé třídy, od třetí třídy jsem již měla vybráno. Výtvarka mě hodně baví... Ale kromě toho se ještě učím hrát na housle.“

Petra: „Já chodila dva roky na experiment, dělala jsem taky výtvarku a flétnu, ale z té jsem se odhlásila. Výtvarka je lepší, mě nejvíc baví hlavně vyrábění a malování.

V Benátských maskách jsme si to užily, tam se vyrábělo i malovalo.

Dominika: „Chodím na výtvarku. Mě taky nejvíc baví vyrábění.“

Čím by chtěla děvčata jednou být?

Veronika: Asi designérkou, chtěla bych jednou navrhovat nábytek.

Petra: Já bych chtěla být malířkou nebo učitelkou výtvarné výchovy.

Dominika: Malířkou.

Mají ještě čas na další koníčky? A jaké jsou jejich vzory ve výtvarném umění?

Dominika: Já si doma nejraději maluju nebo čtu...

Petra: Čtu, a taky ráda běhám.

Veronika: Já toho mám hodně, čtu, trénuju atletiku, a ještě chodím do houslí.

A vzory:

Dominika si nějakou chvíli nemohla vzpomenout, přemítala, v duchu porovnávala a pak prozradila, že se jí nejvíc líbí kresby Josefa Lady.

Veronika: Helena Zmatlíková a taky naše paní učitelka Simona Janků.

Petra se zasmála: spojila vzory obou svých kamarádek: Ladu a paní učitelku Janků.

Paní učitelka Simona Janků v křížové palbě

Kolik k vám na výtvarný obor chodí dětí?

V současné době mám zhruba 140 žáků

Máte i dospělé?

Ano, učím i dospělé. Mám dvě třídy, jedna se zaměřuje na dekoraci a ta druhá na kresbu a malbu.

Které malíře máte nejraději?



V učebně výtvarné výchovy... děti zde pilně nejen malují, ale i vyrábějí.

Moneta a Modiglianiho.

A jakou máte ráda muziku?

Nepreferuji vyloženě nějaký určitý styl hudby, prostě mám ráda muziku a záleží na náladě, co si poslechnu.

Co z výtvarnictví je vám nejbližší?

Nejvíc blízká je mi oděvní tvorba.

Máte ráda zvířata? Které zvíře máte nejraději?

Mého psa. Je to fenka bígla.

Na jakém jídle si nejvíce pochutnáte?

Asi na řízku se salátem, ještě zbožňuji jídla s česnekem.

Jakou máte ráda barvu?

Je jich víc: Černou a bílou i pudrovou a šedou.

Můžete říci, kterou máte nejoblíbenější knížku?

Životopis Coco Chanel.

Za rozhovor poděkovala Jana Pěčová



Paní učitelku skoro není vidět, ale na našem snímku je— stejně jako její žáci i ona byla v plném pracovním zaujetí. Všechna foto na předchozí a této stránce pořídily:

Denisa Pilařová a Jana Pěčová.



Zvědavý pohled do učebny — děti byly svou tvorbou plně zaujaty.

Co ještě paní učitelka prozradila

Jakou jste vystudovala školu?

Střední umělecko-průmyslovou školu v Písku.

Baví vás nějaký sport?

Nebaví, vůbec nesportuji.

Jaké je vaše nejoblíbenější roční období a proč?

Léto, protože mám ráda teplo a slunce. Jsem letní znamení.

Jak dlouho pracujete v ZUŠ Františkovy Lázně?

Už 15. rokem.

Hrála jste také někdy na nějaký hudební nástroj? Pokud ano, kdo vás učil?

Deset let jsem hrála na klavír, chodila jsem k paní učitelce S. Halasové.

Které hudební skladatele máte nejraději?

Přiznám se, že vážnou hudbu moc neposlouchám, nebo spíš bych měla říci: jak co. Líbí se mi třeba hudba Prokofieva, například hudba k baletu Romeo a Julie.

Které jsou vaše nejoblíbenější filmy?

Snad všechny filmy s Meryll Streep. V poslední době mne velice oslovil také film Černá labuť.

Který je váš nejoblíbenější zpěvák nebo zpěvačka?

Lucie Bílá, Marie Rottrová a ze zahraničních Barbara Streisandová.

Novináři se většinou ptají, jaké je nejoblíbenější jídlo. Já to zkusím jinak: Které jídlo nesnášíte...?

Houby, dršťkovou polévku... Ale jinak nejsem v jídle moc vybíravá.

Za rozhovor poděkovala Markéta Kremová

Zamyšlení

Co znamená to úplně obyčejné slovo „domov“

Koupit se dá dům, ale ne domov. Lidé si ovšem bohužel většinou váží spíš toho prvního. To, že přijdou do kuchyně, kde na stole stojí horká polévka, to, že v koupelně vždycky visí čisté ručníky, a také to, že když je jim nejhůř a nejraděj by se zapustili do zdi, přiběhne jejich pes a olízne jim tvář... tak tohle všechno valná většina nedokáže dostatečně ocenit.

Domov je základ. Nemůžete mít ukázkové výsledky ve škole, když po sobě doma rodiče imrvéře štěkají. Nemůžete být pracovník měsíce, když na vás místo tepla krbu domova akorát čeká špinavé nádoby ve dřezu. Lidé si myslí, že když doma tráví času, co se za nehet vejde, že pro ně domov nic moc neznamená. Ono ale nejde je o to, mít se kam schoulit, ale o to VĚDĚT, že se můžu někam schovat, zavřít se před okolním světem. Bereme to všechno jako samozřejmost, a ani nás nenapadne přemýšlet, jaké by to bylo, kdybychom to všechno najednou ztratili. Najednou bychom před sebou měli samé zavřené dveře, najednou by nebyl problém to, že máme jen ten odporný černý čaj, ale to, že nemáme ž á d n ý čaj. Ani kuchyň. Ani konvici. Ani vodu ne. Nic. Najednou tu není žádná základna, není se od čeho odrazit. Teprve potom, když tohle všechno nemáme, když to nenávratně ztratíme, potom teprve plně pochopíme, co znamená slovo DOMOV.

Ho Mi